

Publicerad 2007-04-08 00:25 av Albert

Tidigt på morgonen efter sabbaten, medan det ännu var mörkt, kom Maria från Magdala ut till graven och fick se att stenen för ingången var borta. Joh. 20:1

Påskdagen 2007

HOPP

kallar jag det som jag får av Påskdagen

HOPP

att vad som helst kan ske

HOPP

fast allting var slut, förstört, raserat

Jag har funderat mycket på hur hopp uppstår. Vad som gör att man inte förtvivlar, fast man är förtvivlad.

Hur uppstår hopp?

Och vad hoppas man på?

Vad hoppas du på? Nu? I stort? I smått?

Hur uppstår hopp?

Kan jag svara på det? Ska försöka... hopp om vår och sommar uppstår väl mest från en kunskap, att världen håller ihop på ett visst sätt. Och hopp när man är sjuk uppstår väl genom kunskap, mest, att det finns god vård, medicin, behandling, och en kropp som läker sig själv ganska mycket

Hopp vad gäller ens barn uppstår kanske mest när man får kontakt med varann, när man hör vad ens barn säger, när man ser sitt barn, verkligen ser varann

Hopp om världen, dess framtid, då? Hur får man hopp där? Det vet jag inte...

Ofta uppstår väl hopp just i möten med människor, älskvärda människor, erfarna människor, men barn ger mig också hopp, kanske allra mest av allt, barn och ungdomar, bara genom att de finns till... tänk ett litet hjälplöst spädbarn, ojojoj

men jag får också hopp, faktiskt, när jag träffar på ganska gamla människor som går på danskurs och lär sig dansa tango, ja det ger mig hopp, eller när en 84-årig man har datakurs i Indal, som gjorde att andra gamla människor vågade anmäla sig, jag träffade honom som patient här förliden, han gav mig mycket hopp, trött och svag var han, men smittade hopp till mig

Man råder inte över hopp, man kan inte hålla fast hopp, stänga in det, bevara det... det är nåt levande och bräckligt, och det kan dö,
en tid

Vad ger mig hopp om en god framtid? Om ett bra liv?

När jag var ung var det himla viktigt med Jesu uppståndelse, att han verkligen uppstod. Att det fanns liv efter döden. Jag pratade och tänkte mycket på det. Undrar varför jag tänkte så mycket på livet efter döden, då, när jag var ung.

Jag märker det fortfarande, att unga människor, många i alla fall, tänker på döden. Och i alla religioner och kulturer är livet efter döden viktigt.

Nu däremot när jag levt ganska länge, nu är inte livet efter döden viktigt för mig längre. Det är livet före döden som är viktigt. Jag bryr mig inte om livet efter döden.

Och så har jag också funderat mycket på vad Jesu uppståndelse från de döda betyder för mig, egentligen. Uppståndelsen från de döda. Vad betyder det för mig. Idag?

I mitt vanliga, dagliga liv?

Vad betyder det för dig?

När jag läser berättelsen om Jona blir det faktiskt lite tydligare vad uppståndelse betyder för mig. För i den berättelsen kan jag känna igen mig. Identifiera mig. En rädd man som flydde från sig själv.

Det är svårare med Jesusberättelsen. Den är så överklig. Och jag vill identifiera mig i bibelberättelser. Det är då de blir levande och ger mig kraft. När jag känner igen mig. Då ger ganska ofta bibelns berättelser mig kraft. Och hopp.

Jona bok lästes ju också av Jesus. Jag tror han hade väldigt mycket hjälp av såna här berättelser. Han identifierade sig med gamla heliga berättelser,

från Daniels bok, där det berättas om Människosonen,

och så Jesaja, förstås, med berättelsen om den lidande tjänaren,

och så Jona,

ord som Jesus använde sig av, identifierade sig med, för att allt skulle bli tydligare, vem han var och att han var hemma i traditionen och det välbekanta,

han kände säkert igen sig själv i mycket av de gamla texterna. Han pratade om Jonas tre dagar i fiskens buk, i ett dödens rike.

Jona var ju en man som trodde på Gud, som ville leva rätt och verkligen tjäna Gud, och Gud använde Jona, Gud trodde på honom,

Det är ganska kul, att Gud tror på Jona, för vid det här tillfället ville Jona verkligen inte lyssna på Gud. Så han flyr. Han vänder sig bort från Gud, från den inre rösten, går åt helt motsatt håll. Han säger att han är hebré och dyrkar HERREN, himlens Gud, men ändå flyr han från honom.

Sen när det blir kaos tar Han också på sig all skuld som drabbar andra, t o m för ovädet, allt är hans fel, han vet det. Fast vi vet, att en människa inte har skuld i att det blir dåligt väder. Men är man en som bär på skuld,

så är man. Då tar man på sig allt!

Nån som känner igen sig?

Det gjorde inte ens något för Jona att de kastade honom i havet.

-Lika bra det, tänkte Jona, lika bra att jag dör. Det gör inget om jag dör. Så illa var det. Jona var djupt deprimerad. Nån som känner igen sig? Man flyr från sig själv, man vet att det är fel, man har gett upp.

-Kasta mig i havet!

Vattnet slöt sig om min strupe,

djupet fångade mig.

Sjögräs snärjdes kring mitt huvud

där nere vid bergens rötter.

Jag sjönk till det land vars portar

skulle reglas bakom mig för evigt.

Men du gav mig liv, o Herre, min Gud,

och förde mig upp ur graven.

Då mina krafter sinade

vände jag mig till Herren.

Min bön nådde dig,

nådde ditt heliga tempel.

Jona 2:7-9

Så uppstod Jona igen, fick nytt liv, kom på fötter. Fortsatte leva. Gjorde det han skulle, men kom inte överens med sin Gud. Fick hjälp. Blev glad igen. Mötte nya överraskande motgångar. Blev arg igen. På Gud.

O, vad jag känner igen mig i den berättelsen. Och att man faktiskt ger upp helt och hållet, verkligen ger upp ALLT! Det gör inget om man dör.

Och så händer det ofattbara. Man får nytt liv igen.

Jona 2:11

På Herrens befallning spydde fisken upp Jona på land.

På Herrens befallning spydde fisken upp Jona på land.

haha, spydde upp..., hårda bud, som Mose sa när han kom ner från berget... (det där säger jag nog inte i predikstolen) haha, spydde upp...

I berättelser om Jesus känner jag också igen mig, jättemycket! Särskilt i Getsemane, hans ensamhet, viljan att ge upp, men ändå inte göra det. Och ändå... ge upp, känna sig övergiven av ALLA, och av Gud.

Och så händer det omöjliga igen och igen. Man uppstår igen. Det bara ÄR så, att man uppstår igen.

Kanske låter lite fjuttigt att jämföra sina egna plågor och känslor med det som Jesus upplevde, men det som

är viktigt för mig idag är att just Jesu liv och död säger mig att inget är alldeles omöjligt, egentligen. När som helst kan det mest oväntade hända.

Och det som händer efter Jesu uppståndelse är ju, att han får ännu mera kraft än tidigare. Det är ju efter döden som han får den stora kraften. Och det är då man förstår, att ingenting egentligen är farligt.

Jag tror inte jag är så rädd för livet efter döden som för livet före döden, egentligen. Att bli sjuk, tappa greppet om sitt liv, bli deprimerad, eller utbränd, eller hjälplös, det är nog värre rädsla i det, för mig, eller att någon ska dö ifrån mig... eller bli svårt skadad, särskilt mina barn

Jag tänker på Jesu fyrtio dygn i öknen, hur han också var i den och återkom fylld av ande och kraft. Och jag tror det också är sant, att efter ökentider och övergivenhetskänslor och mörker, att man då får ny kraft, nytt liv, nya insikter. För det mesta i alla fall.

Bibelns berättelser hjälper mig att förstå att det aldrig är något som är helt hopplöst, egentligen. Tror jag. Fast ibland tvivlar jag förstås på det också.

Som tur är finns ju andra tecken också, naturen är nog min största hoppingivare. Allt levande går genom död. Död och uppståndelse. Hela tiden. Årstiderna. Dygnet också, mörker och ljus, natt och dag. Det enda man kan göra är egentligen att vila. Och vänta. Jorden vänder sig av sig själv. Så kommer solen tillbaka. Och värmen.

Det där visste förstås Jesus. Men han har ändå ångest i Getsemane. Det är ändå lika svårt när man är i ångesten och känslan av övergivenheten. Vanmakt. Man kan ha ställt till det för sig så det är helt hemskt. Eller drabbas av sjukdomar, olyckor.

Till och med Jesus känner den här vanmakten. Det är tröstande, tycker jag.

Jag tror egentligen mest på överlämnandet. Att överlämna sig. Åt Gud. Åt människor. Åt livet. Åt döden. När det är dags. När man inte kan göra något annat.

Då måste man överlämna sig. Ibland åt människor, faktiskt. Ibland åt Gud. Släppa taget. Falla. Låta allting gå. Kastas i havet. Sjunka.

Bli uppfångad av något. Eller någon. Jona blev uppfångad av en fisk. Det är en fantastisk berättelse att vad som helst kan hända. Jag tänker att den där berättelsen är en metafor, en slags saga. Den säger att ingenting är omöjligt. Att du kan låta dig kastas i havet.

Jesus visste det också.

Jag undrar hur störande det är, när en pastor börjar tycka, att det är viktigare att tro på människor än att tro på gud eller religiösa skrifter. Att tro på ens närmaste. Ens egna barn, ens närmaste vänner, att det viktigaste när man är rädd för att dö eller för att bli ensam, eller att känna vanmakt är att ha sina egna vid sin sida. Inte om man tror på Gud eller på uppståndelsen eller att Gud förlåtit en. Jag tycker det är viktigare att man ber sina barn om förlåtelse än att man ber Gud om förlåtelse. Fast det kanske är nästan samma sak. Egentligen. Jag undrar om det inte var det som var meningen, att man skulle ha Guds goda heliga ande till att leva med ansvar och kärlek, i solidaritet och samspel. Var det inte det Jesus menade med att Guds Ande skulle bo i våra hjärtan, och att då behöver vi inte vara rädda för något eller någon. Och att då inte ens döden är farlig.

För man lever vidare i sina barns och sina vänners hjärtan med sin goda ande. Det gör ju faktiskt min pappa.

Jag undrar hur störande eller hotfullt det är att jag säger, att om man inte har frid i sin själ beror det inte på mitt förhållande till Gud, utan mitt förhållande till de jag hör ihop med, har ansvar för, att det viktigaste i våra liv är att försona sig med varann, de sina. Och att det då inte är farligt att dö. Eller att leva.

Jag undrar hur hopp egentligen uppstår.

Att kunna leva hoppfullt. Kärleksfullt. Hur mycket det beror på en tro på en Gud och på en uppståndelse. Men enligt Paulus skrifter hänger hela universum ihop med Jesu uppståndelse från de döda. Det är ju en faktastiskt tanke.

Och ändå undrar jag om Jesus skulle ha klarat sig om han inte haft de sina omkring sig. Hans mor som slutligen kom till korset och stannade kvar där. Och Jesus och hon såg in i varandras ögon. Och döden kunde inte skada honom.

Han uppstod naturligtvis, som allt levande gör. Som vetekornet som läggs i jorden, men uppstår till ett nytt liv. Hur det gick till, det vet jag inte och det bryr jag mig inte heller om, och hur han levde vidare är inte heller viktigt, tänker jag. Det som är viktigt för mig, för oss, är att ingenting egentligen kan skada oss om vi lever försonade med varann, lyssnar till vår goda heliga ande. Följer den rösten. Älskar.

Det är kärlek som skapar hopp, så klart. Kärlek är det!

Och barn.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Albert med Poeter.se id #6368 innehar upphovsrätten